

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ

ΣΕΜΙΝΑΡΙΑ ΙΣΤΟΡΙΚΟΦΙΛΟΣΟΦΙΚΟΥ ΛΟΓΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Λ. ΠΙΕΡΡΗΣ

ΚΔ' ΚΥΚΛΟΣ

14ο Σεμινάριο

Η δέκατη τέταρτη και τελευταία Συνάντηση του ΚΔ' Κύκλου των Σεμιναρίων ΙστορικοΦιλοσοφικού Λόγου θα γίνει, κατά το τροποποιημένο πρόγραμμα, αντί Πέμπτης, την

Τρίτη, 12 Ιουλίου στις 8.30 το βράδυ
(για τον λόγο επιλογής της ημερομηνίας δείτε στο τέλος).

Ο τίτλος του δέκατου τέταρτου Σεμιναρίου είναι:

**Γνώ ση και Πρό-γνωση
Προφητικό Πνεύμα και Επιστημονικό Forecasting
Πρόβλεψη για τον 21ο Αιώ να:
Το Άνυσμα της Ιστορίας**

Ο γενικός τίτλος της ενιαίας θεματικής μας της περιόδου 2010 – 2011 (Κύκλοι ΚΓ' και ΚΔ') είναι:

Ελληνισμός και Νεωτερικότητα

Ή

***Η Απόλυτη Αντίθεση του Πολιτισμού του Οντος
και του Πολιτισμού του Μη-Οντος.***

Ερευνες

***στην Σχέση του Κλασσικού και του Γερμανικού Πνεύματος,
στην Μοίρα της Ευρώπης και στον Λόγο του Κόσμου***

Προφητική ήταν η επιλογή της λήγουσας εφετινής διαρθρωμένης θεματολογίας όπως σχεδιάσθηκε το περασμένο φθινόπωρο. Σας επισυνάπτω την συνοπτική της διατύπωση.

Οι τρέχουσες εξελίξεις επικεντρώνονται όλο και περισσότερο στην θνήσκουσα Ευρωπαϊκή βαρβαρική «τάξη», και στην δυσθανασία του βαρβαρικού τεχνητού. Ως προς τον βαρβαρισμό στο τετράγωνο που συνιστά η ΝεοΕλληνική Συμφορά του Πιθηκισμού της Ευρωπαϊκής Τεχνητότητας, και για το Καθεστώς Κατοχής που έχει η χώρα και την καταστροφική πολιτική του, δείτε στο site του Ινστιτούτου (www.philosophical-research.org) / Varia / Η Μοναδική Σωτηρία για την Ελλάδα.

ΠΡΟΘΕΩΡΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΣΕΜΙΝΑΡΙΟ

Το Θαύμα στο Κλασσικό Μοντέλο δεν είναι η στιγμιαία άρση των Νόμων του Κόσμου από έναν εκτός Κόσμου Θεό, αλλά η ίδια η θαυμαστή κοσμική τάξη, το πώς στον κόσμο συναρθρώνονται τα μέρη στο όλο και τα μέσα με τους σκοπούς. Πολλές μακρές και χωριστές αλυσίδες αιτίων και αιτιατών διαχωρίζονται και συμπλέκονται και θαύμα είναι ο συντονισμός τους σε επίτευξη τελών και αποτελεσμάτων φαινομενικά άσχετων προς τις αρχικές καταστάσεις και συνθήκες. Θαύμα είναι η μυστική αλληλουχία των κοσμικών δράσεων που συνέχουν το ον εν τη τελειότητί του. Θαύμα είναι η κοσμική αφανής αρμονία του Ηρακλείτου.

Αυτό το θρησκευτικό θαύμα ως βίωμα του Κλασσικού είναι και η φιλοσοφική του απορία. Από εδώ ξεκινάει και εδώ οικοδομείται η γνώση του όντος, η καθολική φιλοσοφία και οι μερικές επιστήμες. Ο Λόγος του Όντος αποκαλύπτει το Μυστήριο της Ύπαρξης: γιατί και πώς υπάρχει το ον εν τελειότητα. Ο Λόγος του Όντος φανερώνει τον λόγο, δηλαδή την αιτία, του Ευ Είμαι, ήτοι του Όντως Όντος, αφού τελειότητα και ύπαρξη είναι δυο όψεις του αυτού πράγματος.

Ο Χώρος και ο Χρόνος είναι οι δυο ουσιώδεις τροπικότητες υπό τις οποίες υπάρχει το φυσικό ον ως συγκεκριμένο πράγμα και όχι ως καθαρή μορφή ή αριθμός ή ιδέα. Η υποστασιοποίηση μιας ιδέας σημαίνει οντολογική απώλεια κατά την μετάβαση από την απολυτότητα του είναι (από το πράγμα καθ' εαυτό με την κλασσική, όχι την Καντιανή έννοια, π.χ. ο άνθρωπος καθ' εαυτός, η ανθρώπινη φύση στην αφηρημένη της έννοια) στη σχετικότητα της κοσμικής ύπαρξης (το συγκεκριμένο ανθρώπινο μόρφωμα εν σχέσει προς την απόλυτη ιδέα και προς τα άλλα όμοια και ανόμοια μορφώματα). Το σχετικό ον επιδέχεται διαβάθμιση εκεί όπου η απόλυτη ιδέα του δεν έχει καμία. Η πραγμάτωση της ιδέας είναι πάντα μερική εν σχέσει προς την ολοκληρία του απόλυτου είναι της – αν και επιδέχεται την τελειότητα στην μερικότητά της.

Η σχέση της συγκεκριμένης υπόστασης προς την απόλυτη ιδέα της, η διαβάθμιση του είναι που επιδέχεται εν σχέσει προς την ολοκληρία της αφηρημένης μορφής και ουσίας της, είναι ακριβώς η οντολογική απώλεια που υφίσταται η απόλυτη ιδέα όταν «σαρκώνεται» ή υλοποιείται ή συγκεκριμενοποιείται ως φυσική ύπαρξη του κοσμικού όλου. Και επειδή η ύπαρξη και η τελειότητα του είναι θεμελιούνται στην ενότητά του, η οντολογική απώλεια του συγκεκριμένου συνίσταται σε απώλεια ενότητας ως προς την νοητή ιδέα του. Η διασπορά όμως (αυτή δηλαδή η ελλάττωση ενότητας) που υφίσταται το είναι κατά τη συγκεκριμενοποίησή του ως κοσμική υπόσταση του φυσικού όντος, ιστάται, και δεν συνεχίζει επ' άπειρον. Γιατί άλλως θα εξεμηδενίζετο το απόλυτο ον στο απόλυτο μη-ον, και από την πληρωματική της ύπαρξης ενότητα της απόλυτης ιδέας θα βυθιζόμαστε στην απόλυτη διάσπαση του όντος εν μη-όντι και την αναγωγή του στο μηδέν (μηδέ-εν). Ο Χώρος και ο Χρόνος είναι ακριβώς το πεδίο όπου η διασπορά ιστάται και το ον μένει. Και ο Κόσμος είναι ακριβώς αυτό το χωροχρονικό πεδίο οντολογικής συγκράτησης και στάσης της «πτώσης» του όντος προς το μη ον.

Η νοητή διαφοροποίηση που υπάρχει στην απόλυτη ιδέα γίνεται τώρα στη φυσική υπόσταση τοπική διαφορά των μερών του όντος μεταξύ τους και χρονική εξέλιξη της μορφής και των λειτουργιών του. Επί παραδείγματι για την κίνηση του ανθρώπου ως έμβιου ζώου χρειάζεται η νοητή διαφορά μεταξύ (κυρίως) σταθερού σκελετικού ικριώματος, τασικού μηχανισμού, κινητικών ερεθισμών και οχετών τροφής και επικοινωνίας να εκ-τοπισθεί σε διάφορα μέλη και ιστούς, σε , αντιστοιχώς, οστά κατάλληλα διαρθρωμένα, μύες, νεύρα, αρτηρίες και φλέβες αίματος. Η διάρθρωση στον χώρο συνοδεύεται από χρονική ακολουθία στη συντεταγμένη ανάπτυξη των ιστών και μελών και στη διαδικασία συνέργειάς τους στη λειτουργικότητα της χωρικής μορφής.

Τόσο η διάταξη στον χώρο του όντος, όσο και η εξέλιξή του στον χρόνο, είναι ο τρόπος που αναδεικνύεται και επιτυγχάνεται η τελειότητά του στον κόσμο της φυσικής ύπαρξης. Έτσι δηλαδή αισθητοποιείται υλοποιούμενο και συγκεκριμενοποιούμενο το νοητό κάλλος της ιδεατής μορφής. Ο Χώρος και ο Χρόνος είναι οι όροι και τροπικότητες αισθητής πραγμάτωσης της τελειότητας του όντος, ακριβώς όπως είναι οι όροι και τροπικότητες της φυσικής ύπαρξής του. Ο δια-τοπισμός της ουσίας του όντος σε διακεκριμένα αλλά αλληλοσυναρτημένα μέρη ενός όλου που μιμείται την απόλυτη ενότητα του νοητού

αρχετύπου (της απόλυτης ιδέας): ο δια-χρονισμός της ουσίας του σε μια εξελικτική διαδικασία γένεσης, ανάπτυξης, ακμής και φθοράς: όπως επίσης ο εκ-τοπισμός και εκ-χρονισμός του απόλυτου όντος, η άπειρη δηλαδή επανάληψη στον χώρο και τον χρόνο της υποστασιοποίησης σε φυσική ύπαρξη εν τω κόσμω της νοητής ιδέας του κάθε όντος (τα πολλά άτομα ενός είδους): --- ο διατοπισμός, διαχρονισμός, εκτοπισμός και εκχρονισμός λοιπόν της ουσίας του όντος (της απόλυτης μορφής και ιδεατού αρχετύπου του), εξασφαλίζουν την παρουσία και την τελειότητα του φυσικού όντος εν τω κόσμω της απόλυτης τάξης, δηλαδή την υλοποίηση και πραγμάτωση του απόλυτου είναι (ενιαίου, αμερούς, αχώρου, αχρόνου, αμεταβλήτου) στον «Κόσμο» της πολλαπλότητας, του πολυμερισμού και διαφοροποίησης, του χώρου και του εν τόπω, του χρόνου και του νύν, της κίνησης και μεταβολής. Το απόλυτο είναι των νοητών ιδεών γίνεται το απόλυτο είναι της κοσμικής τάξης της φυσικής και αισθητής ύπαρξης.

Η θετική αυτή καταξίωση του χώρου και του χρόνου στο Κλασσικό, συνοδεύεται από το άλλο μέρος από μια αναγωγή στο τετριμμένο της σημασίας τους. Η νοητή α-τοπία και αιωνιότητα του είναι ως τελειότητας εισβάλλει στον φυσικό κόσμο κάθε φορά που ένα ον προσεγγίζει και επιτυγχάνει την όντως ουσία και τελειότητά του, έστω και μερικώς, αφού το νοητό «μέρος» μιας ιδέας, ήτοι μια συνιστώσα της, είναι και αυτό αρχετυπική ιδέα και μορφή απόλυτου είναι, και μπορεί επομένως να πραγματοποιηθεί χωρίς να συμπραγματώνεται η τελειότητα της ολοκληρίας της ειδητικής ιδέας στην οποία ανήκει κατά το θεωρούμενο είδος. Π.χ. ένας άνθρωπος μπορεί να είναι τελειος κατά το σωματικό κάλλος χωρίς αυτό να σημαίνει ότι πρέπει να είναι τελειος άνθρωπος *simpliciter*.

Με κάθε πραγματούμενη ιδέα, με κάθε απομιμούμενο αρχέτυπο, με κάθε επιτυγχανόμενη τελειότητα, η ουσία του όντος γεννάται στον χωροχρόνο της φυσικής ύπαρξης κατά την κοσμική τάξη. Χώρος και χρόνος τότε αίρονται, διαρρηγνυομένου του ιστού τους. Για το κλασσικό, το απόλυτο της ιδέας και του ιδεώδους ευρίσκονται σε εσώτερη, οργανική σχέση προς τη φυσική πραγματικότητα. Κάθε επιτετευγμένη τελειότητα στον φυσικό κόσμο (και ο Κόσμος βρίθκει από αυτές ως «κόσμος») σημαίνει ότι εκεί (στον τόπο) και τότε (στον χρόνο) αναδύεται το απόλυτο μέσα στον φυσικό κόσμο, ως νοητό και αιώνιο. Και αυτό γίνεται, και μπορεί να γίνεται, και αναγκαία γίνεται, γιατί στη ρίζα της φυσικής ύπαρξης ευρίσκεται, ως ο οντολογικός και νοηματοδοτικός πυρήνας της, το απόλυτο είναι της ιδέας, του όντος ως όντος, επομένως η ενότητα και η ύπαρξη και η τελειότητα του όντος. Η φυσική ύπαρξη στον «κόσμο» θεμελιώνεται, ουσιώνεται και τελειούται κατά την ιδέα της, δια της ιδέας της, επί της ιδέας της, και εν τη ιδέα της. Η ιδέα του όντος είναι το απόλυτο είναι του, το αρχέτυπο της υπόστασης του.

Συγκρίνετε το κλασσικό αυτό βίωμα με την εμπειρία και το δόγμα του Μοναστικού Ησυχασμού περί των άκτιστων θείων ενεργειών που συγκροτούν και συνέχουν και διατηρούν και σώζουν την κτιστή ύπαρξη, ενεργούσες στη ρίζα της και συνιστώσες την ουσία της. Η διαφορά από το Ευρωπαϊκό αίσθημα και θεωρία δεν θα μπορούσε να είναι μεγαλύτερη: είναι καθοριστική της χωριστής ιδιοταυτότητας αφενός του Τευτονικού εσχατολογικού και αφετέρου του κλασσικού και λυτρωτικού συνειλημμένων αυτών των δύο σε ένα πολιτιστικό περιοδικό πεδίο.

Στην κοσμική τάξη ως απόλυτη προβολή και φυσική ουσίωση της απόλυτης ιδέας του νοητού εδράζεται η προφητική δύναμη του Λόγου του Όντος. Η κοσμική τάξη είναι το απόλυτο της φυσικής πραγματικότητας. Πάντα τα γιγνόμενα γίνονται κατ' αυτήν, εντός αυτής και υπ' αυτής.

Το είναι καθ' εαυτό, διαυγαζόμενο αυτοφώτως, γεννά τη νόηση ομοούσιο προς αυτό. Η

«γέννηση» αυτή είναι ομοούσια εν ταυτότητι. Το νοεῖν ταυτίζεται προς το εἶναι (Παρμενίδης). Αντιλαμβανόμενοι την ταύτιση ως διπολο ταυτότητας συνάγουμε τις δυο ταυτιζόμενες αρχές: την Απόλυτη Ἀσχετη Αρχή (Εἶναι = Πατήρ) και την Νοητή Αιτία του Κόσμου (Νοεῖν = Υἱός). Το Νοεῖν του Εἶναι είναι η Δύναμη του Εἶναι, η πρώτη πρόοδος (και έναρξη διαφοροποίησης) από την απόλυτη Μονή του Εἶναι. Γιαυτό το νοεῖν είναι δημιουργός αιτία, ενώ το καθαρό εἶναι, ως καθαυτό απόλυτο, δεν έχει σχέση προς οτιδήποτε εκτός εαυτού (αφού τίποτε δεν υπάρχει απολύτως εκτός εαυτού), και ἄρα δεν είναι κἀν αιτία της κοσμικής ὑπαρξης, δεδομένου ὅτι η αιτία ἔχει οργανική σχέση προς το αποτέλεσμα της. Ὡς Δύναμη ο Νους του ὄντος είναι η δημιουργή Αιτία του Κόσμου. Ο Νους ἔχει τη νοητή ἀμέριστη ολότητα του Εἶναι. Αυτοδιαρθρούμενος κατὰ την ιδεατή διαφοροποίηση του Εἶναι σε Ἰδέες-Αρχέτυπα, γίνεται ο Λόγος του ὄντος: η διαφοροποίηση μέσα στην ταυτότητα προχωράει ἕνα δεύτερο βήμα, ἀπὸ το Εἶναι στο Νοεῖν (1ο βήμα) και ἀπὸ το Νοεῖν στον Λόγο (2ο βήμα). Ο Λόγος του ὄντος είναι το διαρθρωμένο Εἶναι κατὰ τα ιδεατά εἶδη και τις αρχετυπικές μορφές του ὄντος. Ἀλλὰ αυτή είναι η ἀπαράλλακτη και αἰώνια Κοσμική Τάξη, ἰδοὺ ο φανερωμένος Λόγος του ὄντος, η φανέρωση της κρύφιας ἀρμονίας του εἶναι. Ο Λόγος του ὄντος είναι το Κοσμικὸ Πνεῦμα, η Πλατωνική Ψυχὴ του Κόσμου, ο Στωικός τόνος της ὑπαρξης που συνέχει τα ὄντα στη φυσική τους ὑπαρξη και τα ἄγει στην τελειότητα της ουσίας τους.

Η τελεσιουργὸς λειτουργία του Πνεύματος του διήκοντος δια παντός του Κόσμου, η συνεκτική δράση του Λόγου υφ' ου, καθ' ον και δι' ου γίνονται ὅλα ὅσα γίνονται, συμπληρούνται ἀπὸ την προφητική ἰσχύ του.

Η αἴσθηση, ἀντίληψη, ἐμπειρία, δοξασία των πραγμάτων γίνεται ἀληθὴς γνώση καθ' ο μέτρο ἀναφέρεται στην κοσμική τάξη, τοποθετώντας το συγκεκριμένο χωρικό και χρονικό ἰδιόγραμμα του πράγματος στην καθολική τάξη του ὄντος. Ἐτσι η συγκεκριμένη ὑπόσταση ἀνάγεται στο νοητὸ εἶδος της ουσίας της και στο ιδεατὸ ἀρχέτυπό της. Μέσω ὁμως αὐτῆς της ἀναφοράς και ἀναγωγῆς, θεμελιώνεται η δυνατότητα γνωστικής προβολῆς σε ἄλλους τόπους και χρόνους. Γιατί η κοσμική τάξη είναι ἀπόλυτη, παντελής και αἰώνια, ἄχωρη και ἄχρονη, ἄρα πανταχοῦ και πάντοτε παρούσα. Μέσω αὐτῆς γίνεται η γνώση, και μέσω αὐτῆς, ἐπομένως, η πρόγνωση. Γιατί η Γνώση του Μέλλοντος δεν διαφέρει σε τίποτε ποιοτικά ἀπὸ την (ἀληθῆ) Γνώση του Παρόντος ἢ του Παρελθόντος.

Γνώση είναι η φανέρωση του ὄντος στις ουσιώδεις διαρθρώσεις του και Πρόγνωση είναι μια ἐιδική κατηγορία Γνώσης, αὐτή που ἀφορὰ στα μελλούμενα. Ὅχι ριζικά διάφορος ἢ δυσκολότερη ἀπὸ τη γνώση του ατεκμηρίωτου παρελθόντος ἢ τη βαθειὰ γνώση του ἐμπειρικοῦ παρόντος. Π.χ. η Γνώση για τις ἐξελίξεις στον 21ο Αἰῶνα γύρω ἀπὸ την Ἀμερικανική Ἡγεμονία, και η Γνώση για τις τρέχουσες ἐξελίξεις στο Ευρωπαϊκὸ Σύστημα, και η Γνώση των διαδρομῶν και των αἰτίων της ἡγεμονικῆς ἀνόδου και πτώσης της Ἀθήνας τον 5ο αἰ. π.Χ., αὐτὲς οἱ γνώσεις ἐκπορεύονται ἀπὸ τις ἴδιες ἀρχές και ἀναφέρονται στην ἴδια κοσμική τάξη και στην ἐνδιάθετο διάρθρωση του Λόγου του ὄντος.

Στην κοινὴ γνώση προβαίνουμε ἀπὸ το γνωστὸ στο ἀγνωστο βάσει της Γνώσης της κοσμικῆς τάξης, βάσει του φιλοσοφικοῦ λόγου του ὄντος και των ἐπιστημονικῶν ἐξειδικεύσεων του. Το ἀγνωστο γνωστοποιούμενο μπορεῖ να κεῖται στο παρελθόν, το παρόν ἢ το μέλλον ἀδιαφόρως. Γιατί παρελθόν, παρόν και μέλλον είναι μια συνεχῶς μεταβαλλόμενη οπτική γωνία της αἰώνιας κοσμικῆς τάξης: το μέλλον τώρα είναι παρόν ὅταν ἔλθει η ὥρα του και παρελθόν μετὰ. Ἀπειρα μέλλοντα ἔχουν γίνει παρελθόν τώρα.

Η τριπλὴ διάκριση του Χρόνου ἐκφράζει τη σχετικότητα του Χρόνου ως προς το ὑποκειμενικὸ σημεῖο ἀναφοράς του. Ἐν ἀναφορὰ προς την κοσμική Τάξη, ὅλος ο χρόνος

εδράζεται στην αιωνιότητα, όταν το φαινόμενο θεμελιώνεται στην ουσία του. Ο Χρόνος υπάρχει στην αιωνιότητα η οποία τον διαρρηγνύει κάθε στιγμή επιτετευγμένης πεμπτουσίας, τελειότητας και αγιότητας.

Γιατί ιερό είναι το ον και άγια η τελειότητά του.

Περί της 12ης Εκατομβαιώνος

Η 12η Ιουλίου εφέτος μπορεί να θεωρηθεί ως 12η Εκατομβαιώνος.

Ο Εκατομβαιών ήταν ο πρώτος μήνας του αρχαίου Αττικού ημερολογίου. Το έτος άρχιζε με την πρώτη νουμηνία μετά το θερινό ηλιοστάσιο (21 Ιουνίου – δείτε τον εορτασμό που κάναμε του εφετινού θερινού ηλιοστασίου με το Δ' ΑρχαιοΕλληνικό Συμπόσιο, στον ιστότοπο / Seminars / Παράπλευρες Εκδηλώσεις). Συμβαίνει τώρα το σπάνιο γεγονός να συμπίπτει ο τεχνητός μήνας Ιούλιος με αληθή φυσικό σεληνιακό μήνα αφού η 1η Ιουνίου ήταν πρώτη της σελήνης (νέα σελήνη).

Στις 12 Εκατομβαιώνος εορτάζοντο τα Κρόνια [Σχόλια, Αριστοφάνης, Νεφέλαι, 397.

Ησυχίος, Κρόνια. Δημοσθένης, 24,26]. Η σπουδαιότητα της εορτής καταφαίνεται και από το ότι ο μήνας παλαιόθεν εκαλείτο Κρονιών [Ετυμολογικόν Μέγα, p. 321, 4. Πλούταρχος, Θησεύς, 12, 2]. Ήταν κοινός εορτασμός για τον Κρόνο και την Μεγάλη Μητέρα των Θεών [Σχόλια, Δημοσθένης, loc. cit. p. 113b10 Baiter. Φώτιος, Κρόνια]. Οι δύο είχαν κοινό ναό στην Αθήνα [Παυσανίας, I, 18, 7]. Η συγκεκριμένη λατρεία ήταν πανάρχαια, μυθολογικά προηγούμενη αυτής του Δία και της Γής [Φιλόχορος στον Macrobius, Saturnalia, I, 10, 22]. Αφωρούσε στην καλλιέργεια της γής και την ευφορία της. Στην εορτή έτρωγαν μαζί η οικογένεια και οι δούλοι για την συν-εργασία τους στις γεωργικές δουλειές, τώρα που είχε τελειώσει ο θερισμός και η συλλογή των φρούτων [Φιλόχορος, loc. cit.]. Ήταν πανηγύρι θερισμού και συγκομιδής καρπών κι δημητριακών, γιορτή χαράς, ημέρα ευωχίας και φιλοπαίγμονος διάθεσης και γέλωτος και ελευθεριάζουσας στάσης και ηδονής και πανδαιμόνιου, όπως τα κατ' αγρούς Διονύσια [Πλούταρχος, Ότι ουδ' ηδέως ζην έστιν κατ' Επικούρου, 1098B]. Η πανδαισία γινόταν κατά την δύση του ήλιου («δειπνώσιν», Πλούταρχος, loc.cit.]. Σωστά ο Wilamowitz υπέθεσε ότι επρόκειτο για εορτή που αναπαρήγαγε τον Κρόνιο βίο, την χρυσή εποχή του ανθρώπινου γένους [Berliner Sitzenerberichte, 1929, 37 sq.; Der Glaube der Hellenen, I,345; II, 126]. Ήταν αγροτική εορτή, αλλά εορτάζετο και στην πόλη, και ήταν και επίσημος αργία του κράτους [Δημοσθένης, loc.cit..Ετυμολογικόν Μέγα, loc. cit.]. Έβγαιναν κυρίως στην εξοχή για την γιορτή πάντως [Αθήναιος, ΙΓ, 581Α, από τον Μάχωνα]. Κατά τον Accius (2ος αιώνας π.Χ.) τα Λατινικά ομοιοέορτα Saturnalia προέρχονται από τα Ελληνικά και ιδίως Αττικά Κρόνια [Fr. 3 Courtney]. Ίσως ο Accius επαναπροβάλλει από την Ρωμαϊκή στην Ελληνική γιορτή όταν ομιλεί για εξυπηρέτηση των δούλων από τους κυρίους τους στην δάρκειά της, αλλά και αυτό το έθιμο δεν είναι άγνωστο στον Ελληνικό κόσμο [Αθήναιος, ΙΔ, 639 B].

Οι συναντήσεις των Σεμιναρίων γίνονται στην Αίθουσα Διαλέξεων του Μεγάρου Λόγου και Τέχνης, Πλατεία Γεωργίου Α', 2ος όροφος.

Μετά την ομιλία ακολουθεί διεξοδική, ανοικτή συζήτηση.

Η εισοδος είναι ελεύθερη.